

Tot previst i preparat

Dc, 22/07/2020 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

Uns versets més del capítol 8é de la carta de Pau als Romans (Rm 8,28-30) llegim a la segona lectura d'aquest diumenge. El que diu Pau en aquest petit fragment és el resultat del convenciment de la seguretat de la salvació que és i serà realitat malgrat els sofriments del temps present. L'apòstol exposa el pla que Déu té preparat per dur a terme aquesta salvació. El disseny de Déu es desplega en una successió de moments salvífics: coneixement, crida, destinació a ser imatge del Fill, glorificació. És un procés que s'ha iniciat amb la mort i la resurrecció de Jesús.

"Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen". Pau està escrivint als romans, ell no ha estat a Roma, no ha ensenyat ni predicat en aquesta comunitat però està convençut que, pel que fa al propòsit de Déu, no hi ha desacord entre els romans i ell, per això pot dir "sabem". Tot el que Pau dirà va destinat només als veritables creients, aquells que estimen Déu. Ells no tenen un concepte teològic i doctrinal de Déu, no consideren Déu només com un ésser suprem i transcendent sinó que entre ells i Déu hi ha una relació d'amor, d'afecte, d'estima. Ser cristià no és una qüestió d'assentiment doctrinal sinó d'amor. "Tot ho disposa" vol dir que res escapa del control de Déu. Ell governa i dirigeix tot el que s'esdevé en la creació i "tot" inclou també el dolor i el sofriment del que Pau ha parlat abans; els recorda que els sofriments per causa de l'evangeli no són casualitat sinó que al darrera hi ha la mà de Déu que els utilitza per aconseguir el seu propòsit.

Del coneixement anticipat que Déu té envers els qui ell estima en parla el llibre de Jeremies: "Abans de formar-te en les estranyes de la mare, jo et coneixia" (Jr 1,5); semblantment es pot dir de Pau quan a Gàlates diu: "em va escollir de les entranyes de la mare i em va cridar" (Gl 1,15). Aquest coneixement no és intel·lectual, sinó que és un coneixement càlid i afectuós. Ara Pau ho afirma de la comunitat de Roma que, estimada de Déu ha rebut la crida a ser santa (Rm 1,7).

El verb "destinar" (proorizô, en grec) pot presentar una certa dificultat, vol dir determinar, fixar per endavant, establir un destí anticipadament. El pensament jueu de l'època admetia que Déu, en el seu projecte savi i etern, tenia establert des d'un principi el destí final d'alguns éssers humans alliberant-los de l'infern i donant-los-hi la vida eterna amb Ell. Pau es val d'aquesta doctrina per consolar la comunitat de Roma, en la predestinació hi veuen la seguretat de la salvació. El projecte de Déu preveu la salvació i els creients de Roma han entrat de ple en aquest projecte.

L'objectiu de tot això és ser imatge de Jesús, Fill de Déu. Des del començament els éssers humans vam ser creats a imatge de Déu (Gn 1,26-27), però aquesta imatge quedà malmesa, deteriorada, trencada per la caiguda (Gn 3). Déu coneixia, abans que succeís, el fet de la caiguda però ens predestinà a restaurar-nos a la forma original fent-nos com el Fill. Déu vol que ens fem com Crist que és imatge de Déu (2 Co 4,4). En aquesta imatge hi apareix allò que Déu és - la seva essència - i la seva glòria. Ser imatge de Crist implica que en nosaltres s'ha de produir una transformació que es va realitzant progressivament (2 Co 3,18) fins a fer-nos perfectes, feliços, lliures del pecat i del sofriment, persones de pau.

Fets a imatge del Fill, el primer d'una multitud de germans vol dir que Jesús és el capdavanter d'un humanitat nova, lliure, alliberada del sofriment i del dolor, regida no per l'opressió sinó per la solidaritat i l'amor. Humanitat, gran família de Déu que ha aconseguit el seu darrer objectiu: la gloriificació.

Diumenge 17 durant l'any. 26 de Juliol de 2020